Proč ne

„dobrý den paní učitelko.“ „Dobrý den Sáro posaď se.“
„tak proč jste si mě zavolala?“ „Protože jsem včera viděla jak se klepeš, a jen se chci zeptat jestli je všechno v pohodě?“ „Ano všechno je v pohodě ,to se mi děje jen když jsem ve stresu ale jinak je všechno v pohodě.“ „Dobře můžeš jít.“ „Dobře naschledanou paní učitelko.“

Tohle byl ten moment kdy jsem skoro řekla vše co se děje u mě doma.“
U mě doma to nebylo vždy tak hrozný ale když si máma našla nového přítele věci nového přítele věci se rychle začali měnit.
Matky přítel budeme mu říkat David začal matku bít .Ze začátku bil jen matku ale pak začal bít i mě.
A když jsem se pokoušela někomu říct nešlo to myslím že to bylo ze strachu že na to David přijde že jsem to někomu řekla. Tak jsem to nikomu neřekla.
Ale pak to začalo být ještě horší začal házet talíře příbory, vše co bylo po ruce.
Jmenuji se Sára a tohle je můj příběh.

Kapitola 1

Byla jsem normální třináctiletá dívka z Berlína. Do Berlína jsme se nastěhovali v roce 2003 když mi bylo 6 let. Předtím jsme bydleli v Jilemnici, to je malé město v Krkonoších. Pro mě to bylo těžké jet do jiného státu hlavně když jsem tam již nastoupila do školy, přesněji na základní školu Janna Harracha. Ale já neměla na vybranou, a tak jsme se jednoho dne zbalili a jeli jsme do Berlína. Jo a do Berlína jsme jeli za matčiným novým přítelem. Byla to dlouhá cesta matka mi celou cestu říkala „Neboj se němčina je lehkej jazyk ,a hlavně tam budeme mít více možností.“ Upřímně nevím jaké možnosti myslela doslova jsme tam bydleli v panelácích které smrděli výkaly a alkoholem.
Potom co jsme přijeli jsem se zděsila a říkala si „V tomhle budu muset bydlet“ ale matka znovu řekla že to tu bude lepší ale já jsem byla přesvědčena o opaku.
Potom jsme všechno z auta vzali a šli jsme do našeho bytu kde už čekal matky přítel, a samozřejmě já jsem ho nikdy neměla ráda bo jsme se kvůli němu musili odstěhovat z malého

města kde to bylo krásně do paneláku v jiný zemi kde to smrdělo, a nebyl tu žádný čistý vzduch.
A nejhorší byla škola bo jsem vůbec neuměla německy, a tak to bylo peklo.
Když jsem poprvé vešla do třídy všichni se na mne koukali a bylo hodně stresující, a potom chtěla ať se jim představím ale ja furt neuměla německy tak jsem tam jen stála a chtěla zmizet. Když jsem po škola šla domů tak mě zastavili nějací starší kluci mylím že jin mohlo být tak třínáct nebo čtrnáct ale nevím, ale začali něco pokřikovat.
Samozřejmě já neuměla německy takže jsem jim nerozuměla ale myslím si že to byli nějaké vísměšky tak jsem kolem nich prošla a bezpečně jsem došla domů.
Ale doma mě čekal matky přítel neboli David ten na mě začal křičet protože jsem ještě neměla vybaleno. Nevím proč na mě řval bo jsem neměla žádný čas si vybalit ale jemu to bylo jedno, a pak mě zmlátil. Brečela jsem potom celou noc přišlo mi že je to moje vina, a tak mi přišla v hlavě myšlenka bylo by to tu lepší kdybych tu nebyla.
Samozřejmě bylo mi jen šest, ale tahle myšlenka se mi vryla do paměti a nikdy mě neopustila. Den po té co mě zmlátil se mě učitelka všimla modřin, ale v té době to bylo v té části kde bydlím normální, že děti mají

modřiny.
Teď se přesuneme do doby když jsem měla oslavit sedmé narozeniny, v té době jsem již byla zviklá na domácí násilí už jsem ani neplakala když mě zmlátil. Už to byla taková normálka. A matka ta spadla do závislosti s alkoholem takže většinu večerů kdy mě David bil byla matka na gauči ožralá neschopná komunikovat.
Samozřejmě otec si na ní vztek taky vybijel hlavně když byla ožralá a nemohla se bránit. A samozřejmě den mích narozenin ostatní děti dostávali na narozeni nová kola hračky oblečení a další věci, já jsem nedostala nic, bo David řekl „Ty si nic nezasloužíš.“ Ano tohle mi řekl na moje narozeniny. Na ten den si pamatuji jako by to bylo včera. Pamatuji si že jsem se potom cítila hrozně, protože co když ten problém jsem já. A v hlavě jsem si říkala „Je to jen tvoje chyba ty jsi ten problém,“ a tohle jsem si říkala celé dny celé noci než jsem neusnula.

Kapitola 2

Ted se přesuneme do dob kdy jsem začala být teenager, a právě v tomto věku 12-15 jsem se chytla špatné party. V této partě jsme braly drogy upřesněně Heroin a Kokain. A

samozřejmě jako teenager jsem začala být drzá na rodiče. Matka se úplně ztratila v alkoholu a David ten přišel o práci takže celé dny seděl doma na gauči a pil jedno pivo za druhým. A už jsem uměla plynule německy takže shánění drog bylo jednoduší.
Tohle začalo když mi bylo třináct let ano ve třinácti jsem již šňupala kokain a píchala si Heroin do žil. Samozřejmě jsem kouřila marihuanu. Ale pak jsem do toho spadla po hlavě nedokázala jsem pomalu se zvednout z postele aniž bych si dala jednu injekci. Háčko jsem schovávala pod postelí, bylo to hodně ryskantní vždy mohl přijít David do mého pokoje a najít moje háčko.
Samozřejmě každý den jsem měla strach že mi na to přijdou rodiče, ale už jsem byla tak závislá že mi to bylo jedno.
A taky David začal být ještě víc násilnej vůči mě. Už mě to nebavilo tak jsem utekla z domu (bylo mi 14 let) a samozřejmě jsem šla za naší partou. Měli jsme byt v opuštěné budově, tam jsem přespala tři noci. Potom mě chytla policie, bo jsem již byla pohřešovaná, a odvezla mě domů. A doma to bylo peklo. David Už čekal u dveří s páskem, a hned co policajt odešel dostala jsem několik ran.
Ale stejně jsem to necítila bo jsem byla furt pod vlivem háčka a alkoholu.

Potom jsem si šla lehnout, a v tu chvíli mi hlavou proběhla myšlenka „jsi tu stejně navíc jdi se zabít“ a znovu tohle se mi zarylo do paměti. Potom asi měsíc jsem na tohle furt myslela. A jednoho dne po škole kde to bylo hrozné jsem se rozhodla jít na vlak abych to ukončila. …
Je cca 17:39 a já 14 letá narkomanka chtěla skočit pod vlak abych to vše ukončila. „Neboj se Sáro měla si na hovno život, takhle to bude lepší“ tohle jsem si říkala v hlavě když jsem už dávala hlavu na koleje. Jediné myšlenky co se mi honili hlavou když jsem měla už hlavu položenou na kolejích byly „Chci to ukončit nebo nechci?“
A už jsem viděla jak se vlak blíží zavřela jsem oči a…

Na poslední chvíli jsem hlavu dala z kolejí pryč…

A hned jsem si uvědomila že jsem udělala dobře.
Seděla jsem hned vedle vlaku. Ten vlak se pohyboval tak rychle, a já si říkala „já už tady nemusela být, proč jsem to vůbec chtěla udělat.“

A pak jsem šla domů a David tam nebyl byla tam jen matka a říkala „Vracíme se zpátky do Jilemnice. David mě vůbec nemiloval jen si chtěl na někom vybijet vztek.“
A já jsem se samou radostí rozplakala, sice to zní trapně, ale ano rozplakala jsem se.

Kapitola 3

V ten den co jsem znovu uviděla Peřimovský most, jsem už věděla že jsem doma. Zbývalo 10 minut jízdy a byla jsem doma. A pak jsem uviděla nemocnici v Jilemnici a znovu jsem se skoro rozplakala štěstím bo jsem věděla že to bude znovu super.
Ale stejně tu byla jedna věc které to brzdila a to byl absťák ale i to jsem zvládla ale to je na jiný příběh.

Konec?